

СОВЕТИ ЗА ПОДОБАР

ХРИСТИЈАНСКИ
ЖИВОТ

ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА
ВТОРО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2020

Сабота, 4 април 2020 година

1. ТАЛАНТИ - ПРВ ДЕЛ

На Маслинската гора Христос со своите ученици разговарал за своето второ доаѓање на светот. Навел и неколку знаци што ќе покажат кога неговото доаѓање е близу и ги повикал учениците да бидат будни и подготвени: „Затоа бдејте, зашто не го знаете ниту денот ниту часот во кој ќе дојде Синот човечки!“ Потоа покажал што значи да се очекува неговото доаѓање. Времето мора да се поминува не во безделничење, туку во трудољубива работа. Тоа е суштина на поуката што ја изнел Христос во оваа парабола за талантите.

Своето излагање го почнал вака: „Тоа е како човекот кој, тргнувајќи на пат, ги повика своите слуги и им го предаде својот имот. На едниот му даде пет таланти, на другиот два, на третиот еден, секому според неговата способност, и отпатува.“

Човекот што отпатувал во далечна земја го претставува Христа кој, многу бргу откако ќе ја изнесе оваа парабола, ќе мора да ја напушти оваа земја и да се врати на небото. Слугите или робовите во параболата ги претставуваат Христовите следбеници. Ние не си припаѓаме себеси. Ние сме „скапо купени“ (1. Коринќаните 6,2); за нас е платена висока цена. „Знаејќи дека не сте откупени со распадливи нешта, како сребро или злато, од својот суетен живот... туку со скапоцената крв на Христа.“ „Та живите да не живеат повеќе сами за себе, туку за Оној кој умре и воскресна за нив“ (1. Петрово 1,18.19; 2. Коринќаните 5,15).

Сите луѓе биле откупени со таа бесконечна цена. Истресувајќи ја целокупната небесна ризница на овој свет и давајќи ни го во Христа целото небо, Бог ги откупил волјата, чувствата, умот и душата на секое човечко суштество поединечно. Било да се верници или неверници, сите луѓе по овој основ се Господова сопственост. Сите се повикани да извршуваат служба за него, и на големиот суден ден од сите ќе се бара да дадат сметка за тоа како одговориле на овој повик.

Меѓутоа, Божјите барања не ги прифатиле сите луѓе. Само оние што тврдат дека ја прифатиле Христовата служба се претставени како негови слуги.

Христовите следбеници се откупени за да служат. Нашиот Господ кажува дека службата е вистинска цел на животот. Сам Христос бил работник и затоа на сите свои следбеници им определува соодветна служба - служба на Бога и на ближните. Овде Христос на светот му го претставил повозвишеното сфаќање за животот, повозвишено од кога било што светот го чул. Кога живее за да им служи на другите, човекот воспоставува врска со Христа. На тој начин законот на служење станува алка што нè поврзува со Бога и со нашите ближни.

На своите слуги Христос им го доверил „своето богатство“ - она што треба да го употребат за него. Тој му дал „секому според неговата способност“. Секој човек има свое место во вечниот небесен план. Секој треба да работи заедно со Христа при спасувањето на душите. Како што е сигурно дека ни е приготвено место во небесните станови, исто толку е сигурно дека овде на земјава ни е определено посебно место да работиме за Бога.

По подолго време, Исус се вратил од оваа значајна средба со својот Отец и објавил дека ќе умре наместо грешниот човек. Така, Бог дал сè. Тој го дал својот Син. Бог не можел да даде повеќе од тоа. Божјитот закон, законот на сета вселена, барал праведна казна против престапниците, но Божјата љубов не може да ја поднесе мислата дека истиот тој човек може да биде загубен, дури и да бил грешник. Затоа сам Бог, во личноста на Исуса Христа, се предал на смрт за да биде задоволена и правдата и љубовта. Казната ќе биде платена и луѓето ќе останат живи. Така Исус совршено го открил карактерот на единствениот Бог. Сите други претстави за Него се погрешни. Отецот и Синот се единствени во намерите. Ако го сакаме Исуса, ќе го сакаме и Бог Отецот, а ако не го сакаме Отецот бидејќи се плашиме од него, нема да можеме да го сакаме ни Исуса. Тие се единствени во намерата да нè извлечат од гревот во којшто се наоѓаме. Единствениот начин да ја имаме таа сигурност во Божјата љубов е секој ден да го проучуваме неговиот карактер, токму како што го открил Исус.

Саботна, 11 април 2020 година

2. ТАЛАНТИ - ВТОР ДЕЛ

Посебни дарови на Духот не се само талантите споменати во оваа парабола. Со нив се опфатени сите дарови и сите способности, било наследени или стекнати, телесни или духовни. Сите тие мора да се употребат во Христовата служба. Кога ќе станеме Христови ученици, ние му се предаваме нему комплетно, со сè што сме и што имаме. Тие дарови Тој ни ги враќа пречистени и облагородени за да ги употребиме во негова слава и на благослов на нашите ближни.

Бог на секој човек му дава дарови, „секому според неговата способност“. Талантите не се делат непромислено. Оној кој е способен да искористи пет таланти, добива пет. Оној кој може да употреби два, добива само два, а оној кој може мудро да се послужи само со еден, добива еден. И никој не треба да се јадосува што не добил повеќе и поголеми дарови, зашто Бог, кој му дал секому, во иста мера се слави кога се користи секој дар, било мал или голем. Оној што добил пет таланти, должен е да донесе добивка од пет; оној што добил еден, од него се очекува добивка само од еден. Бог очекува човекот да му возврати „според она што го има, а не според она што го нема“ (2. Коринќаните 8,12).

Оној што примил „пет таланти, веднаш замина и тргуваше со нив та спечали други пет. Исто така и оној со двата таланта, спечали други два“.

Талантите, колку и да се малобројни, мора да се употребат. Прашањето што најмногу загрижува не треба да гласи: Колку сум примил? туку: што сум сторил со она што сум го примил? Наша прва должност кон Бога и кон нашите ближни е да ги развиваме сите наши способности. Оној кој не ги развива секојдневно своите способности и својата корисност, не ја исполнува целта на животот. Исповедајќи ја својата вера во Христа, ние сме се заветувале дека ќе постигнеме сè што може да се постигне во работата за Учителот и затоа мораме да ја развиваме секоја наша способност до совршенство за да постигнеме најголемо количество добра за кое сме способни.

Господ има големо дело што мора да се изврши и Тој во идниот живот најмногу ќе им даде на оние кои најмногу се заложиле во верната, доброволна служба во овој живот. Господ сам ги бира своите орудија и секој ден во различни околности им дава можност да се докажат во неговото големо дело. Во секој вистински напор да се исполни неговиот план, Тој ги вработува своите орудија не затоа што се совршени, туку во соработка со него да постигнат совршенство. Бог ќе ги прими само оние кои решително се стремат кон високи цели. Тој секое човечко орудие го обврзува да постигне најмногу што може. Од сите се бара морално совршенство. Никогаш не треба да ги снижуваме мерилата на праведноста за да се прилагодиме кон наследените и стекнатите склоности кон злото. Мораме да сфатиме дека несовршенството на карактерот е грев. Сите благородни особини на карактерот потекнуваат од Бога и во него прават совршена, хармонична целост, па секој што ќе го прими Христа како свој Спасител, има предност да ги прими и тие особини.

Сите што сакаат да бидат Божји соработници мора да се трудат секој орган на своето тело и секоја способност на својот ум да ги доведат до совршенство. Вистинското образование претставува подготовка на сите телесни, ментални и морални сили за извршување на сите должности; тоа е вежба на телото, умот и душата за божествената служба. Тоа е воспитување што ќе ја задржи својата вредност и во вечниот живот.

Од секој христијанин Господ бара да се усовршува, да биде успешен и способен на секое подрачје од животот. Христос однапред ја платил нашата доброволна служба со своите страдања и со својата крв. Тој дошол на нашиот свет за да ни даде пример како треба да се работи и каков дух мора да се внесува во работата. Тој сака да размислуваме како најдобро да го унапредиме неговото дело и да го прославиме неговото име во светот, давајќи му сепак најголема чест, најголема љубов и преданост на Отецот кој „толку го милее светот, што го даде и својот единороден Син за ниеден кој верува во него да не загина, туку да има живот вечен“ (Јован 3,16).

Саботна, 18 април 2020 година

3. ТАЛАНТИ - ТРЕТИ ДЕЛ

Христос не ни дал никаква гаранција дека лесно може да се постигне совршенство на карактерот. Благородниот, сестран карактер не може да се наследи. Тој не се појавува случајно. Благородниот карактер се изградува со лични напори, со заслугата и милоста на Исуса Христа. Бог дава таланти, сила на умот; ние го обликуваме карактерот. Тој се обликува во остри, жестоки борби со самиот себеси. Мора да се води битка по битка против сите наследени склоности. Ние мораме сами себе строго да се испитуваме и да не дозволиме ниту една неповолна карактерна особина да остане непоправена.

Никогаш немојте да кажете: Јас не сум во состојба да ги поправам недостатоците на мојот карактер! Ако дојдете до таков заклучок, сигурно нема да успеете во борбата за вечен живот. Неспособноста лежи единствено во вашата волја. Ако не сакате да победите, не ќе можете ниту да победите. Вистинска тешкотија ви создава вашето расипано и непосветено срце и вашата неподготвеност да ѝ се потчините на Божјата власт.

Мнозина кои Бог ги оспособил да извршат извонредно големо дело, постигнуваат мошне малку, зашто и се обидуваат малку. Илјадници поминуваат низ овој живот како да немаат никаква одредена цел за која би вредело да се живее, никакво мерило што би било вредно да се постигне. Тие ќе добијат награда сразмерна со нивните дела.

Имајте на ум дека никогаш нема да се искачите на поголема височина од онаа што самите сте ја одредиле. И затоа поставете ги високо своите цели и чекор по чекор, дури и со болни напори, со самооткажување и жртви, искачувајте се по целата висина, до крај на скалата на напредувањето. Немојте на ништо да му дозволите да ве задржи. Мрежите на судбината не се толку густо испреpletени околу секој човек за да мора тој да биде и беспомошен и несигурен. Неповолните околности треба да ве поттикнат кон цврста решител-

ност да совладате секоја пречка. Кога ќе ја совладате првата бариера, ќе почувствувате поголема способност и храброст да кренете понатаму. Појдете решително во вистинската насока и околностите ќе се најдат на ваша страна, наместо да бидат против вас.

Бидете решителни да развиете секоја позитивна особина на вашиот карактер на слава на својот Учител. На секој степен од изградбата на вашиот карактер трудете се да му угодите на Бога. Секако, тоа можете да го постигнете, зашто и Енох му угодил на Бога иако живеел во расипано време. И денес, во нашето време, има многу еноховци.

Настапете како Даниел, како тој верен државник, човек кого ниту едно искушение не можело да го расипе. Немојте да го разочарате Оној кој го дал својот живот за да ги избрише вашите гревови. Тој кажува: „Без мене не можете да сторите ништо“ (Јован 15,5). Имајте го тоа на ум. Иако сте направиле грешка, вие можете да постигнете победа ако ги согледате своите грешки и ако ги сфатите како знаци на предупредување. На тој начин поразите ќе ги претворите во победа, ќе го разочарате непријателот и ќе го прославите својот Откупител.

Карактерот, обликуван според божествениот лик, е единственото богатство што ќе можеме да го понесеме од овој свет на небото. Сите кои во овој свет биле во Христовата школа, ќе ги понесат сите свои духовни постигања во своите небесни станови. Но и на небото ќе продолжат да се усовршуваат. Според тоа, многу е важен развојот на карактерот во овој живот.

Небесните сили ќе соработуваат со човечките орудија кои решително и со вера се обидуваат да постигнат совршенство на карактерот што ќе им овозможи да постигнат и совршенство во делата. Секому што се вклучил во ова дело Христос му вели: „Јас ти стојам од десната страна за да ти помогнам!“

Кога човечката волја соработува со Божјата волја, таа станува семејна. Сè што треба да се прави по негова заповед, направи го тоа со негова сила. Сите негови заповеди едновремено и оспособуваат заповедта да се изврши.

Саботна, 25 април 2020 година

4. УМНИТЕ СПОСОБНОСТИ

Бог бара од нас да ги вежбаме нашите умни способности. Тој сака неговите слуги да имаат поголема интелигенција и поостра моќ на расудување од оние на кои не им е грижа за Него, и е незадоволен со сите кои се премногу немарни или мрзливи нешто да постигнат или да го продлабочат своето знаење. Господ нè повикува да го љубиме со сето свое срце, со сета своја душа, со сета своја сила и со сиот свој ум. Токму тоа нè обврзува да го развиваме нашиот интелект во полна мера со целиот наш ум да можеме да го запознаеме и да го сакаме нашиот Творец.

Колку поразвиени се нашите умни способности и колку поцелосно му ги потчинуваме на Светиот Дух, толку поуспешно ќе бидеме употребени во Божјата служба. Необразованиот човек, кој е посветен на Бога и кој копнее да им биде на благослов на другите, Господ може да го употреби во својата служба, и Тој тоа и ќе го стори. Меѓутоа, оние што негуваат ист дух на посветување и ја уживаат благодатта на темелното образование, можат да извршат многу поголема работа за Христа, зашто се наоѓаат во многу поповолна положба.

Господ сака да постигнеме колку што е можно повисоко образование, но со цел своето знаење да им го пренесеме на другите. Никој не знае каде или како ќе биде повикан да работи или да зборува за Бога. Единствено нашиот небесен Отец знае како ќе го употреби човекот. Пред нас се можности кои нашата слаба вера не е во состојба да ги согледа. Затоа мораме да ги развиваме нашите умни способности за да можеме, ако е потребно, вистините на неговата Реч така да ги изнесуваме дури и пред највисоките авторитети на земјата за да се прослави Божјето име. Не треба да испуштиме ниту една единствена можност себеси интелектуално да се оспособиме за работа во Божјето дело.

Младите, на кои им е неопходно образование, решително нека се дадат на работа за да го стекнат. Не чекајте да ви се даде можност, туку создадете си сами себеси можности. Искористете и најмалечка прилика што ви се укажува. Научете се на штедливост. Не трошете

ги своите средства на задоволување на апетитот или на уживања. Решително зафатете се со работа за да станете токму онака корисни и успешни во Божјата служба како што очекува Тој од вас. Бидете темелни и верни во сè што преземате. Искористете секоја можност што ви се дава да ги засилите своите умни способности. Прочувањето на книгите поврзете го со корисна физичка работа, така што со предани заложби, со будност и со молитва да стекнете мудрост што доаѓа од небото. Така себеси ќе си обезбедите сестрано образование. Тоа поволно ќе влијае и врз вашиот карактер, ќе го засили вашето влијание врз ближните и ќе ве оспособи да ги поведете по патот на чесноста и светоста.

Многу повеќе би можело да се постигне во самообразованието кога би ги согледале сите наши можности и предности. Вистинското образование подразбира многу повеќе од она што можат да го дадат школите. Иако не смее да се занемари науката, постои повисоко образование што може да се стекне единствено тогаш кога ќе се воспостави животна врска со Бога. Секој ученик нека се фати за својата Библија и нека се поврзе со големиот Учител. Умот нека се извежба и нека се научи на ред за да може да се соочи со тешките проблеми при истражувањето на божествената вистина.

Оние што копнеат по знаење за да им биде на благослов на ближните, и самите ќе примат благослов од Бога. Прочувањето на неговата Реч ќе ги поттикне нивните умни сили на сериозна дејност. Способностите ќе се прошират и ќе се развијат и умот ќе се здобие со нова сила и делотворност.

Секого што сака да работи за Бога мора да го красат самосовладување и самодисциплина. Со тоа ќе се постигне повеќе отколку со речитоста или со најсјајните способности. Просечниот ум, ако е дисциплиниран, може да постигне многу повеќе и да изврши поодговорна работа отколку најголемиот талент и високообразованиот ум ако не се научил на самосовладување.

Саботна, 2 мај 2020 година

5. ГОВОРОТ КАКО ДАР

Вештината на говорот е способност што мора трудољубиво да се негува. Од сите дарови што сме ги примиле од Бога ниту еден не е во состојба да донесе поголеми благослови од овој. Со нашиот глас ние осведочуваме и уверуваме, му упатуваме молби и фалби на Бога, со него им зборуваме на другите за љубовта на Откупителот. Тогаш, колку е важно тој дар да го извежбаме така за да биде што поуспешен во службата на доброто.

Негувањето и правилната употреба на гласот во голема мера се занемаруваат; тоа го прават дури и мошне интелегентни луѓе кои се занимаваат со христијански дејности...

Кога би вложиле повеќе напори, сите би можеле да се оспособиме да читаме разбирливо и да зборуваме јасно и со пријатен глас, изразито и впечатливо. Правејќи така, во голема мера би можеле да ја зголемиме нашата делотворност во Христовата служба.

Секој христијанин е повикан на другите да им ги открие неисцрпните Христови богатства; затоа и мора да се труди да постигне совршенство во говорот. Тој Божјата реч мора да ја претстави на таков начин за да им ја препорача на своите слушатели. Бог не сака неговите човечки орудии да бидат неизделкани. Не е Божја волја човекот да ја намали или дури да ја ослаби небесната матица на водата на животот што тече низ него во светот.

Потребно е да го гледаме Христа кој е наш совршен пример; мораме да се молиме за помош од Светиот Дух и со негова сила да се трудиме секој свој орган да го оспособиме за совршена служба.

Посебно тоа се однесува на оние што се повикани да вршат јавна служба. Секој проповедник и секој учител треба да има на ум дека на луѓето им пренесува порака со вечни вредности. Вистината што ја објавуваат тие ќе им суди во големиот ден на конечната пресметка. Постојат души кај кои начинот на кој се изнесува веста ќе реши дали ќе ја прифатат или ќе ја отфрлат. Тогаш да се потрудиме речта да ја изговараме на таков начин што ќе влијае врз умот и ќе дејствува

ва врз срцето. Таа мора да се изговара полека, јасно и свечено, а сепак со сета сериозност што ја бара нејзината важност.

Правилно однегуваната способност на говорот и служењето со него доаѓаат до израз на сите подрачја од христијанското дејствување; таа влијае врз животот во домот и врз сите меѓусебни односи. Ние мораме да се навикнеме да зборуваме со пријатен тон, да се служиме со чист и правилен јазик и со љубезни и учтиви зборови. Благите, љубезни зборови се како роса и како освежувачки дождец за душата. Писмото за Христа кажува дека од неговите усни течела благодат и дека знаел „да ги закрепнува уморните со зборови“ (Исаија 50,4). Господ нè повикува: „Вашиот говор секогаш да е со благост, зачинет со сол“ (Колошаните 4,6). „Никаков лош збор да не излегува од вашата уста, туку само полезен за изградување, каде што е потребно, за да им даде благодат на слушателите“ (Ефесјаните 4,29).

Кога се трудиме да ги поправиме или да ги реформираме другите, мораме внимателно да ги бираме зборовите. Тие можат да бидат животен мирис за живот или смртен за смрт. Упатувајќи укор или совет, мнозина себеси си дозволуваат да зборуваат остро, жестоко, да употребуваат зборови што не се во состојба да ѝ донесат исцелување на ранетата душа. Со такви лошо одбрани, непромислени зборови, кај заблудените често се предизвикува револт. Сите што сакаат да ги застапуваат начелата на вистината треба да бидат помазани со небесното масло на љубовта. Во сите околности укорот мора да се изговара со љубов и дури тогаш нашите зборови ќе реформираат, без да раздразнуваат. Во тоа Христос со Светиот Дух ќе ни даде сила; тоа е негово дело.

Сабота, 9 мај 2020 година

6. ГОВОРОТ КАКО ДАР - ВТОР ДЕЛ

Ниту еден збор не смееме да изговориме непромислено. Од усните на оној што го следи Христа не смее да излезе никаков лош збор, никаков лекомислен израз, никаква остра забелешка или двосмис-

лено навестување. Пишувајќи инспириран со Светиот Дух, апостол Павле кажува: „Никаков лош збор да не излегува од вашата уста“ (Ефесјаните 4,29). Лош збор - тоа не се само непристојните изрази, туку секој збор спротивен на светите начела и на чистата, неизвалкана религија. Меѓу лошите зборови се вклучени и сите расипани навестувања и прикриените злонамерни подметнувања. Таквите зборови, ако не им се противставиме веднаш, можат да предизвикаат големи гревови.

На секое семејство, на секој христијанин поединечно му е доверена должност да им застане на пат на расипаните зборови. Кога ќе се најдеме во друштво на такви кои се впуштаат во необмислени разговори, наша должност е, ако е тоа можно, да го промениме предметот на разговорот. Со помош на Божјата милост треба незабележано да уфрлиме збор или да почнеме тема што ќе го пренасочи разговорот на корисен колосек.

Должност на родителите е своите деца да ги поучат на правилни навики при зборувањето. Најдобра школа за овој вид обука е животот во домот. Од најраните години децата треба да се поучуваат да зборуваат со почит и со љубов кога им се обраќаат на своите родители или едно на друго. Мора да научат од нивните усни да излегуваат само љубезни, вистинити и непорочни зборови. И родителите секој ден нека бидат ученици во Христовата школа. Дури тогаш со збор и со пример ќе можат да ги научат своите деца на „здрав и беспрекорен говор“ (Тит 2,8). Тоа највозвишена и најодговорна нивна должност.

Како Христови следбеници, ние мораме да постигнеме со нашите зборови да си укажуваме помош и да се храбриме едни со други во христијанскиот живот. Многу повеќе отколку што го правиме тоа, треба да зборуваме за драгоцените поглавја од нашето искуство. Треба да зборуваме за Божјата милост и добрина, за ненадминливите длабини на љубовта на Спасителот. Нашите зборови треба да носат порака на славење и благодареење. Ако умот и срцето се полни со Божја љубов, тоа ќе се покаже и во нашите разговори. Тогаш нема да ни биде тешко да зборуваме за она што го проникнува нашиот

духовен живот. Возвишените мисли, благородните стремежи, јасно-то сфаќање на вистината, несебичните намери, копнежот по побожност и светост - тоа ќе се манифестира и свој плод ќе донесе преку зборовите што го откриваат видот на богатството кое се крие во ризницата на срцето. Кога така ќе се прикаже Христос во нашиот говор, тој ќе има сила да ги придобие душите за него.

Треба да им зборуваме за Христа на оние што не го познаваат. Треба да го правиме она што го правел Христос. Каде и да се наоѓал - во синагога, крај пат, во чамец малку поттурнат од брегот, на гозба во дом на фарисеј или на трпеза со даночник - Тој на луѓето им зборувал за она што е дел на повозвишениот живот. Настаните во природата и во секојдневниот живот ги поврзувал со зборовите на вистината. Срцата на неговите слушатели биле привлечени кон него, зашто ги лекувал нивните болни, ги тешел нивните ожалостени, ги земал на раце нивните деца и ги благословувал. Кога би ги отворал своите усни да им проговори, го привлекувал нивното внимание и секој негов збор за некоја душа бил како животен мирис за живот.

Така треба да биде и со нас. Каде и да се најдеме, ние мораме да бараме можност да им зборуваме на другите за Спасителот. Ако го следиме Христовиот пример да правиме добро, и нам ќе ни се отвораат срцата како што му се отворале нему. Не брзоплето и нагло, туку со тактичност која свој извор наоѓа во божествената љубов, можеме да им зборуваме за Оној кој е „повеќе од десет илјади други“ и „сиот е од љубезност“ (Песна над песните 5,10.16). Тоа едновременно е највозвишено дело во кое можеме да ја употребиме нашата способност на говорот. Таа ни е дадена за да можеме да го претставиме Христа како Спасител кој ги проштава гревовите.

Саботна, 16 мај 2020 година

7. СИЛАТА НА ВЛИЈАНИЕТО

За време на својот живот на земјата Христос околу себе ширел силно, сеопфатно влијание што го поврзувало со Бога и со целиот човечки род. Бог преку Христа луѓето ги надарил со влијание што

им оневозможува да живеат себично, сами за себе. Како поединци ние сме поврзани со нашите ближни и сме дел на големото Божје семејство во кое нè врзуваат заемни должности. Никој не може да остане изделен од своите ближни, зашто од благосостојбата на поединците зависи благосостојбата на другите. Божја намера е секој од нас да се чувствува неопходен за среќата на другиот, и секој од нас да се труди да ја зголеми таа среќа.

Секоја душа е опкружена со своја посебна атмосфера - со атмосфера која може да биде исполнета со животодавна, силна вера, со храброст и надеж, и со сладок мир на љубовта. Или може да биде студена и тешка, полна со незадоволство и со себичност, отруена со смртоносна зараза на омилените гревови. Со атмосферата што нè опкружува, ние, свесно или несвесно, влијаеме врз секое лице со кое доаѓаме во допир.

Влијанието е одговорност од која не можеме да се ослободиме. Нашите зборови, нашите дела, нашата облека, нашето однесување, па дури и изразот на нашето лице - имаат свое влијание. Од впечатокот што го оставаме зависат последиците - добри или лоши - чијашто големина никој не може да ја измери. Секоја побуда што ќе се пренесе на тој начин претставува семе кое еден ден ќе донесе свој плод. Тоа се алки во долгиот синцир на човечките настани, во синцирот што се протега бесконечно. Ако со нашиот пример им помогнеме на ближните да развијат добри начела, ние им влеваме сила да прават добро. Од своја страна, тие шират исто влијание врз другите, а овие го пренесуваат понатаму. И така со нашето несвесно влијание илјадници можат да добијат благослов.

Фрлете камен во езеро и ќе создадете бран, а тој ќе создаде друг, и пак друг. Брановите ќе се шират сè повеќе и понатаму, додека не пристигнат до брегот. Истото се случува и со нашето влијание. Без наше знаење и намера тоа ќе се шири и ќе им носи на другите или благослов или проклетство.

Карактерот е сила. Тивкото сведочење на верниот, несебичен, побожен живот, шири речиси непреодоливо влијание. Кога го откриваме со нашиот живот карактерот на Исуса Христа, ние соработуваме со него при спасувањето на душите. Значи, ние соработуваме со него единствено ако со нашиот живот го покажуваме неговиот

карактер. И колку е пошироко подрачјето на нашето влијание, можеме да правиме сè повеќе добра. Кога сите што тврдат дека му служат на Бога би го следеле Христовиот пример, применувајќи ги начелата на законот во својот секојдневен живот, и кога секое нивно дело би сведочело дека го љубат Бога повеќе од сè и своите ближни како самите себе, тогаш црквата би имала сила светот да го стави во движење.

Меѓутоа, никогаш не смее да се заборави дека влијанието исто толку може да биде сила на зло. Да се загуби својата душа е ужасно, но да се предизвика загуба на други души е многу поужасно. Дека нашето влијание може да биде смртен мирис за смрт е страшна помисла! Но и тоа е можно. Мнозина кои тврдат дека собираат со Христа, всушност го растураат она што е негово. Тука лежи причината што црквата е толку слаба. Мнозина без притеснување се впуштаат во критики и обвинувања. Показувајќи сомневање, љубомора и незадоволство, тие стануваат орудија на сатаната. И пред да сфатат што прават, непријателот ја постигнал својата цел. Оставен е лош впечаток, фрлена е сенка и стрелите на сатаната ја погодиле својата цел. Душите, кои инаку можеле да го прифатат Христа, ги зафатило недоверба, сомневање и отворено вероломство. А во меѓувреме тие слуги на сатаната задоволно ги посматраат душите што сами ги турнале во неверство и сомневање, и кои сега отрпнале на секој укор и опомена. Споредувајќи се себеси со овие несреќни души, тие си ласкаат дека се полни со доблести и праведни. Воопшто не сфаќаат дека тој бродолом на карактерот на тие несреќници всушност е дело на нивниот нескротен јазик и бунтовно срце. Токму поради нивното влијание тие искушани души паднале во грев.

И така лекоумноста, себичната попустливост и безгрижната рамнодушност на божезните христијани одвраќаат многу души од патот на животот. Затоа мнозина од нив, смртно исплашени, на Божјиот суд ќе се сретнат со последиците на своето влијание.

Единствено Божјата милост може да ни помогне правилно да се послужиме со овој дар. Во нас нема ништо што би можело да ни помогне сами позитивно да влијаеме врз ближните. Кога ќе сфатиме колку сме беспомошни и колкава е нашата потреба од божествената

сила, нема ниту да се потпираме на себе. Ние не можеме да знаеме какви последици ќе има некој ден, некој час или дури некој миг, па затоа на почетокот на секој нов ден нашите патишта мораме да му ги предадеме на нашиот небесен Отец. Тој на своите ангели им заповеда да бдеат над нас и, ако ја прифатиме нивната заштита, тие во секој миг на опасност ќе ни бидат од десната страна. Кога несвесно ќе се најдеме во опасност да шириме негативно влијание, ангелите ќе бидат со нас, ќе нè вратат на вистинскиот пат, ќе ни ги бираат зборовите што ќе ги изговараме и ќе влијаат врз нашите постапки. И така нашето влијание ќе стане несвесна тивка, но моќна сила, привлекувајќи ги ближните кон Христа и кон небесниот свет.

Сабоџа, 23 мај 2020 година

8. ВРЕМЕТО КАКО ДАР - ПРВ ДЕЛ

Нашето време му припаѓа на Бога. Секој миг е негов и наша најсвета обврска е да го искористиме на негова слава. Ниту за еден друг дар Тој нема да бара толку точна сметка како за дарот на нашето време.

Вредноста на времето не може да се пресмета. Секој миг Христос го сметал за драгоцен, па истото се бара и од нас. Животот е премногу краток за да можеме да го проиграме. Ние имаме само кусо време на милост да се приготвиме за вечноста; затоа немаме време за фрлање, немаме време за себични уживања, немаме време да му попуштаме на гревот. Токму сега мораме да изградиме карактер за иднината, за вечниот живот. Токму сега мораме да се приготвиме за истражниот суд.

Припадниците на човечкиот род само што почнале да живеат, а веќе почнуваат да умираат. И најтрудољубивите напори не значат ништо ако заради нив пропуштиме да се здобиеме со вистински сознанија за вечниот живот. Човек, кој правилно ќе ја сфати вредноста на времето и животот го користи рационално, се приготвува за небесните станови и за живот кој никогаш нема да помине. За него е добро што се родил.

Нам ни е речено да го штедиме времето. Меѓутоа, никогаш не ќе можеме да го надоместиме времето што сме го потрошиле напразно, никогаш нема да вратиме назад ниту еден единствен миг. Единствен начин да го заштедиме времето е на најдобар начин да ги искористиме миговите што ни преостанале - да соработуваме со Бога при исполнувањето на неговиот план за откуп.

Кај оној што постапува така карактерот се менува, се преобразува. Тој станува Божји син, припадник на царското семејство, дете на небесниот Владетел. Станува достоин за друштво со ангелите.

Сега е време да работиме врз спасението на нашите ближни. Некои сметаат дека е доволно да приложат пари за Христовото дело и дека тоа е сè што се очекува од нив, со што дозволуваат драгоценото време што би можеле да го посветат во негова служба да помине неискористено. Меѓутоа, предност и должност на сите што се здрави и силни е активно да се вклучат во Божјата служба. Сите треба да работат при придобивањето на души за Христа. Прилозите во пари не можат да ја заменат активната работа.

Секој миг носи вечни последици. Ние се наоѓаме на мртва стража и затоа непрекратно мораме да бидеме подготвени за служба. Можноста што ни се дава сега на некоја гладна душа да ѝ кажеме зборови кои упатуваат во вечен живот можеби никогаш веќе нема да ни се даде. Бог може и на таа душа да ѝ каже: „Вечерва ќе ти ја побарам душата“ (Лука 12,20) - а таа, поради нашата немарност, можеби нема да биде подготвена. Како ќе дадеме сметка пред Бога на големиот суден ден?

Животот е премногу драгоцен за да го посветиме на земните, поминливи работи, и да се вртиме во вртешката на грижите и стравот околу она што во споредба со вечните вредности е помалечко од атом. Сепак, Бог нè повикал да му служиме и во нашите поминливи земни работи. Трудољубивоста во тие работи е исто толку дел на вистинската религија како што е молитвата. Библијата никаде не ја помага мрзливоста, зашто тоа е најголемо проклетство што го мачи овој свет. Секој вистински обратен маж или жена ќе биде вреден работник.

Сабота, 30 мај 2020 година

9. ВРЕМЕТО КАКО ДАР - ВТОР ДЕЛ

Од тоа дали правилно го користиме времето зависи нашиот успех при стекнувањето на знаење и при развивањето на менталната култура. Интелектуалниот развој не смее да биде спречен од сиромаштвото, од скромното потекло, од неповолните околности. Единствено неопходно е правилно да го користиме времето. Неколку минути овде, неколку минути таму, кои лесно можат да се загубат во неполезни разговори; утринските часови, кои толку често можат залудно да се потрошат в постела; времето поминато во трамвај или во воз, или при чекање на станица; миговите додека се чека да се изнесе ручек, или јаловото време додека ги чекате луѓето што задоцнуваат на состаноците - доколку имате книга при рака - ако тие отпадоци од времето ги искористите за учење, за читање или за корисно размислување - што сè би можеле да постигнете! Решителноста во намерите, истрајната трудољубивост, грижливото трошење на времето - сето тоа може да му помогне на човекот да стекне знаење, да го развие интелектот и да се оспособи речиси за секоја значајна и корисна работа.

Домаќинките, кои се занимаваат со домашни работи, секогаш се на нозе, главно не затоа што имаат толку работа, туку затоа што не знаат да планираат како да го искористат времето. Со својата тромавост тие ја усложнуваат работата и без потреба од малку работа прават многу. Меѓутоа, сите што сакаат можат да ги победат тие навики на неефикасност и тромавост. Нека си постават себеси јасни цели при работата. Нека утврдат колку време им е потребно за определена работа и потоа нека ги вложат неопходните напори работата да ја завршат во зададеното време. Ако ги вежбаат силите на волјата, тоа ќе придонесе и рацете побргу да работат.

На лицата кои не се решителни да се реформираат, погрешните работни навики можат да им прераснат во обичај; а ако ги развиваат своите сили, тие можат да се оспособат својата работа, своите должности, да ги извршуваат со најголем успех. Тогаш насекаде ќе ги бараат и ќе ги ценат како работници достоини за почит.

Многу деца и млади напрасно го губат времето, наместо да им помогнат на родителите при извршувањето на домашните работи и со тоа да ја покажат својата љубов и грижа спрема таткото и мајката, олеснувајќи им ги животните товари. Младите можат врз своите силни плеки да преземат многу одговорности кои инаку мора да ги носат други.

Уште од најраните денови Христовиот живот бил полн со работа. Тој не живеел за да си угодува себеси. Бил син на бесконечниот Бог, но работел во дрводелската работилница на својот притатко Јосиф. И неговиот занает многу зборувал за него. Дошол на овој свет како градител на карактер и секое негово дело било совршено. Во сите свои световни работи го внесувал истото совршенство што го внесувал во карактерите кои ги преобразувал со својата божествена сила. Во тоа ни е пример.

Родителите мора да ги научат своите деца високо да го ценат и правилно да го употребуваат времето. Научете ги дека е важно сè она со што можат да го прослават Бога и да му донесат благослов на човештвото. Дури и во своите најрани години тие можат да му служат на Бога како мисионери.

Родителите не можат да направат поголем грев од оној кога им дозволуваат на своите деца времето да го поминуваат како денгубници. Децата мошне бргу се навикнуваат на безделничење и така израснуваат како неспособни, некорисни суштества. Кога ќе поодраснат сами да заработуваат за животот и кога ќе се вработат, тие работат немарно и мрзливо, очекувајќи едновремено да бидат платени како вредни и искрени работници. Постои огромна разлика меѓу тие работници и оние што знаат дека мора да бидат верни повереници.

Навиката световните работи да се извршуваат немарно и невнимателно лесно се пренесува и во духовниот живот и истата го онеспособува човекот успешно да извршува која било служба за Бога. Мнозина, кои како вредни работници би можеле да бидат на благослов на светот, се упропастиле со својата немарност. Кога некој нема работа ниту цврста цел пред себе, е изложен на илјадници искушенија. Расипаното друштво и лошите навикни го изопачуваат умот и душата и тие се онеспособени и за овој и за идниот живот.

Со која и да било работа да се занимаваме, Божјата реч нè учи да бидеме „горливи во духот“, „служејќи му на Господа“, „Што и да имаш намера да правиш, направи го додека можеш“, „знаејќи дека од Господа како награда ќе примите наследство, зашто вие му служите на Господа Христа“.

Сабота, 6 јуни 2020 година

10. ЗДРАВЈЕТО КАКО ДАР

Здравјето е благослов чијашто вредност малкумина ја ценат, иако во голема мера од него зависи успехот на нашите ментални и физички сили. Нашите побуди и страсти имаат свое седиште во телото и тоа мора да се одржува во најдобра можна состојба, да се подложи на најсилни духовни влијанија за нашите таланти да можат да се искористат на најдобар начин.

Сè што ги намалува нашите телесни сили го ослабува и умот и го онеспособува да ја забележи разликата меѓу доброто и злото. Тогаш ние не сме во состојба да го одбереме доброто и сè помалку имаме сила да го правиме она што и самите го сметаме за добро.

Злоупотребувајќи ги своите физички сили, ние си го скусуваме времето што би можеле во нашиот живот да го искористиме на слава на Божјето име и се онеспособуваме себеси да го довршиме делото што ни го доверил Бог. Дозволувајќи си себеси да стекнеме штетни навики, да остануваме будни доцна ноќе, да го задоволуваме апетитот на штета на здравјето, ние сами ги загрозуваме нашите сили. Занемарувајќи го телесното движење и занимавајќи се со прекумерна умна работа, ние ја нарушуваме рамнотежата на нашиот нервен систем. Оние што на овој начин си го скусуваат животот и се онеспособуваат за служба кршејќи ги природните закони, виновни се, зашто со тоа го поткрадуваат и Бога и своите ближни. Бог ги пратил во светот да им бидат на благослов на ближните, а тие со своите постапки се лишуваат од таа можност и себеси се онеспособуваат да го сторат дури и она што можеле да го сторат во преос-

танатиот дел од животот. Ние сме виновни пред Бога кога со нашите штетни навики светот предвреме го лишуваме од доброто што сме можеле да му го направиме.

Престапот на физичките закони е престап на моралниот закон, зашто Бог е автор и на физичкиот и на моралниот закон. Неговиот закон со негов прст е напишан на секој наш нерв, на секој мускул, на секоја способност што ни ја доверил. Секоја злоупотреба на кој било дел од организмот, е кршење на тој закон.

Наша должност е темелно да ја познаваме градбата на човечкиот организам за да можеме да го одржиме нашето тело во состојба што ќе ни овозможи да работиме за Господа. Здравјето на нашето тело мораме грижливо да го пазиме и да го развиваме за да може преку нашата човечка природа во целост да се прикаже божествената природа. Науката за заемната поврзаност на телото и духовниот живот е една од најзначајните гранки во воспитувањето и нејзе мора да ѝ се посвети големо внимание и во семејството и во училиштето. Сите мора да се запознаат со својата анатомска градба и со физиолошките закони на телото. Оној кој намерно не сака да се запознае со законите на своето тело и кој поради тоа истите ги крши, греша пред Бога. Сите мораме да се трудиме најповолно да мислиме за животот и здравјето. Сите наши навики мораме да ги ставиме под управа на умот, а својот ум под Божја управа.

Апостол Павле кажува: „Или не знаете дека вашето тело е храм на Светиот Дух кој е во вас, кого го имате од Бога, па дека не си припаѓате на себеси, зашто скапо сте платени. Затоа, прославете го Бога во своето тело“ (1. Коринќаните 6,19.20).

Сабота, 13 јуни 2020 година

11. СИЛАТА КАКО ДАР

Од нас се бара да го љубиме Бога не само со сето срце, со сиот ум и со сета душа, туку и со сета сила. Тоа целосно ја опфаќа целокупната употреба на сите физички сили.

Христос верно ги извршувал сите свои телесни и духовни работи и во сите свои дејности внесувал решителност да ја исполни волјата на својот Отец...

Бог сака неговите работници на секое подрачје да го признаат него како дарител на сè што имаат. Сите корисни пронајдоци и изуми наменети за добро на човештвото свој извор имаат во Оној кој е „прекрасен во советите и возвишен во делата“. Вештиот допир на раката на лекарот, неговото целосно владеење над своите нерви и мускули, неговото познавање на нежната градба на телото - сето тоа му го подарила божествената мудрост за да им ги олесни страдањата и болките на болните. Вештината со која ракува дрводелецот со својот алат, силата на раката на ковачот од која одзвонува наковалната - доаѓаат од Бога. Тој на луѓето им доверил таланти и од нив очекува од него да бараат совети. Што и да работиме, каква било задача да прифатиме, Тој сака да управува со нашиот ум за совршено да ја извршиме.

Религијата не можеме да ја изделиме од деловните потфати; тоа се подрачја кои меѓусебно се проникнуваат. Библиската религија мора да биде вткаена во сè што правиме и зборуваме. Божествените и човечките сили мора да се дополнуваат и во световните и во духовните дејности. Тие мора да се соединуваат во сите човечки потфати - во техничките и земјоделските работи, во трговските и научните активности. Оваа соработка мора да постои во сè што е вклучено во дејствијата на христијаните.

Бог ги објавил начелата врз кои единствено може да се темели оваа работа. Неговата слава мора да биде мисла водителка на сите што сакаат да соработуваат со него. Сите наши дела мора да бидат направени од љубов кон Бога и согласно со неговата волја.

Во иста мера е битно да ја послушаме Божјата волја кога градиме куќа и кога присуствуваме на богослужение. И ако работниците се раководат од вистинските начела, тогаш при подигањето на секоја градба тие ќе растат во милоста и ќе напредуваат во знаењето.

Но Бог нема да ги прифати ниту најголемите таланти ниту најсјајната служба ако себеси не сме се ставиле на олтарот како жива жртва паленица. Коренот мора да биде свет за родот да може да му биде угоден на Бога.

Господ Даниела и Јосифа ги оспособил да бидат мудри управители. Тој можел да дејствува преку нив затоа што тие не живееле да си угодат себеси, туку на Бога.

Случајот на Даниел ни дава важна поука. Тој покажува дека деловниот човек не мора да биде препреден и лукав, туку дека на секој чекор може да се учи од Бога. Во времето кога вршел служба како највисок службеник во Вавилонското царство, Даниел бил и Божји пророк и примал светлина, небесно вдахновение. Световните, честољубиви државници, во Божјата реч се претставени со трева што бргу расте и со цвет што венее. Меѓутоа, Бог сака во својата служба да има умни луѓе, оспособени за различни подрачја каде што можат да дејствуваат. Потребни му се деловни луѓе кои големите начела на вистината ќе ги преточат во сите свои деловни потфати и кои се подготвени своите таланти да ги усовршуваат со мошне темелно учење и вежбање. Независно од дејноста со која се занимаваат, кога луѓето користат секоја можност да се здобијат со поголема мудрост и да станат поделотворни, тогаш тие своите таланти навистина ги употребуваат да го изградат Божјето царство на овој свет. За Даниел ни е кажано дека во сите негови деловни потфати, иако биле највнимателно проверени, не можела да се најде ниту една грешка. Тој претставува пример за она што мора да стане секој деловен човек. Неговата историја покажува што може да постигне човек кој сите сили на умот, својата физичка сила, срцето и животот, ќе ги посвети во служба на Бога.

Саботна, 20 јуни 2020 година

12. ПАРИТЕ КАКО ДАР

Бог на луѓето им подарува материјални средства. Тој им дава сила да стекнуваат богатство; ја натопува земјата со небесна роса и со изобилен дожд што освежува; му дава светлина на сонцето кое ја загрева земјата, будејќи ја во живот целата природа и оспособувајќи сè што е создадено да буи и да носи плод. За возврат Тој го бара она што му припаѓа нему.

Парите не ни се дадени за да се славиме и воздигаме себеси туку, како предани повереници треба да ги употребиме на слава и чест на Бога. Некои мислат дека само дел од нивните пари му припаѓа на Господа. Кога ќе го изделат делот од своите средства за верски и добротворни цели, остатокот го сметаат за своја сопственост и мислат дека можат да го употребат како што сакаат. Меѓутоа, токму тука мнозина се лажат. Сè што имаме му припаѓа на Господа и ние сме одговорни пред него како го користиме тоа. При употребата на секоја пара може да се види дали го љубиме Бога над сè и нашите ближни како самите себеси.

Парите имаат голема вредност зашто можат да направат многу добра. Во рацете на Божјите деца тие се храна за гладните, вода за жедните, облека за голите. Тие се одбрана за угнетените, средство за помош на болните. Меѓутоа, парите сами по себе немаат поголема вредност од обичен песок ако не се употребат за намирување на животните потреби, за помагање на ближните и за унапредување на Христовото дело.

Напластеното богатство не само што е некорисно, туку тоа претставува вистинско проклетство. Во овој живот тоа станува стапица за душата, зашто одвраќа од љубовта кон небесното богатство. Во големиот Господен ден парите, како сведок за неупотребените таланти и за занемарените можности, ќе осудат мнозина што ги поседувале. Библијата кажува: „Ајде сега, вие богатите, плачете и лелекајте за неволјите што идат на вас. Вашето богатство изгни и молците ја изедоа вашата облека. Вашето злато и сребро „рѓосаа, и нивната ’рѓа ќе биде сведоштво против вас и како оган ќе ги голтне вашите тела. Вашето богатство го натрупавте во последните денови. Ете, заработката на работниците кои ги ожнаа вашите ниви, што вие им ја задржавте, и викотниците на жетварите дојдоа до ушите на Господа над војските“ (Јаков 5,1-4).

Христос не одобрува никакво растурливо или лекомислено трошење на парите. Неговата поука за штедење гласи: „Соберете ги останатите парчиња за да не пропадне ништо!“ (Јован 6,12) - и е наменета за неговите следбеници. Оној што сфаќа дека неговите пари се талант што го добил од Бога ќе го употреби штедливо; ќе разбере дека му е должност да штеди за да може да даде.

Колку повеќе пари ќе потрошиме растурливо и за задоволување на нашите незауздани желби, сè помалку ќе ни остане да ги нахраниме гладните и да ги облечеме необлечените. Секоја пара непотребно потрошена го лишува сопственикот од драгоцената можност да прави добро и на Бога му ја скусува славата и честа што Бог би ги стекнал кога правилно би биле употребени талантите што му ги доверил.

Сабота, 27 јуни 2020 година

13. ЛЌУБЕЗНИТЕ ПОБУДИ И ЧУВСТВА

Ќубезните чувства, великодушните побуди и способноста за брзо сфаќање на духовните поими се драгоцени таланти, но истите на својот сопственик му наметнуваат голема одговорност. Сите тие мора да се употребат во Божјата служба. Меѓутоа, овде мнозина се лажат. Задоволни што ги имаат овие доблести, тие пропуштаат да ги употребат во активна служба за ближните. Се лажат самите себеси дека би извршиле големо и добро дело кога би имале можност или кога околностите би им оделе на рака. И така цел живот чекаат да им се даде можност. Ја презираат тесноградоста на бедните скржавци кои мрморат додека му даваат и најмалечка милостина на сиромашниот. Сфаќаат дека тие луѓе си живеат само за себе и дека ќе бидат повикани на одговорност поради неискористените таланти. Самозадоволно се споредуваат себеси со нив, сметајќи дека нивната состојба е многу поповолна од состојбата на нивните бездушни соседи. Меѓутоа, навистина се мамат себеси. Фактот што имаат неискористени таланти само ја зголемува нивната одговорност. Тие што добиле талант - нежни чувства - се одговорни пред Бога истите да ги покажат не само во допир со своите пријатели, туку во допир со сите на кои им е неопходна нивна помош. Општествените предимства се таланти и тие мора да се употребат на благослов на сите што се наоѓаат во досегот на нашето влијание. Ќубовта што се покажува само спрема одбрани лица не е ьубов, туку себичност. Таа на никаков

начин нема да дејствува за добро на луѓето или на слава на Бога. Оние што не ги користат талантите што ги примиле од својот Учител многу повеќе се одговорни од оние спрема кои тие чувствуваат презир. Ним ќе им биде кажано: „Сте ја знаеле волјата на својот Учител, а не сте ја послушале!“

ГРАДИВО 2/2020
Совети за подобра саботна школа

Излегува тримесечно

Издава:

Управниот одбор на
Христијанската
адвентистичка црква
во Р. Македонија

Техничка обработка:

Мелита Томовска

Коригирал:

Томе Трајков

Одговара:

Томе Трајков

ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА